

El regne d'Aragó i l'apropiació de la senyera catalana

Autor: Cristian Molina i Navarro

Data de publicació: 04-11-2020

En Cristian Molina torna a provar que l'ensenya dels quatre pals vermells sobre fons d'or és la senyera dels comtes de Barcelona i del Principat de Catalunya, la qual es va introduir a l'Aragó i en els altres territoris que els nostres comtes anaven conquerint. La unió de tots els regnes va formar la Nació Catalana.

El filòsof alemany Arthur Schopenhauer (Danzig, actual Gdańsk, 22 de febrer de 1788 — Frankfurt de Main, 21 de setembre de 1860) reflexionava:

-"Seria bo comprar llibres, si es pogués comprar alhora el temps per llegir-los; però gairebé sempre es confon la compra dels llibres amb l'apropiació del seu contingut".

L'eterna cantarella contemporània sobre la usurpació de la bandera dels territoris aragonesos actuals (comunitat autònoma d'Aragó) per part dels catalans té el seu origen en la intencionalitat grotesca de tergiversar-ne els orígens.

Arrel de la constitució del Govern d'Aragó l'any 1977, format inicialment pels representants de les tres diputacions provincials, es van utilitzar diversos símbols. En un primer moment es va fer onejar una bandera de barres vermelles sobre groc i al pal un camp amb la creu de Sant Jordi, que va ser aprovada el 28 de maig de 1977 pel ple de la Diputació de Saragossa. El 12 d'abril de 1978, i fins a 1984 (any d'aprovació de l'Estatut d'autonomia d'Aragó), es va instituir i es va utilitzar la «constituïda per quatre barres vermelles» i en la qual s'hi podia incorporar l'escut.

És en aquest moment relativament recent, quan l'emblema del poble de Catalunya és tergiversat per tal de crear confusió i una realitat paral·lela per distorsionar la veritat. Des d'aquest precís instant, part del poble d'Aragó defensa a pany i forrellat la història fantàstica i impossible de la seva bandera quadribarrada. En nega l'origen català i s'apropia d'una història que no li pertany.

A diferència dels territoris valencians i mallorquins, que sí que saben el que representa la senyera quadribarrada en la seva credencial, gran part dels aragonesos han caigut en el parany de la falsa creença de ser-ne els creadors i la reclamen avui dia en propietat, desplaçant d'aquest honor els legítims posseïdors catalans.

Per fer-los entendre aquesta postura errònia, ens hem de remuntar a l'època on els dos territoris (Catalunya i Aragó) es van unificar.

A l'any 1150, fa 870 anys, a Lleida (Principat de Catalunya) es casaven Ramon Berenguer IV, de 36 anys, —comte independent de Barcelona, Girona, Osona i la Cerdanya— i Peronella, de 14 anys, —hereva del regne d'Aragó i del comtat independent de la Ribagorça—. L'enllaç matrimonial era la culminació dels acords de Barbastre, signats tretze anys abans (1137) entre Ramon Berenguer IV i Ramir II —pare de Peronella—. Els acords de Barbastre s'havien materialitzat per la negativa dels estaments polítics aragonesos (els braços nobiliari i eclesiàstic) a casar l'hereva Peronella amb l'hereu del tron de Castella a causa de la por de desaparèixer com a entitat independent. El nom dels territoris unificats a conseqüència d'aquest enllaç matrimonial passen a denominar-se regne de Catalunya i Aragó.

Detall d'un retrat d'En Ramon Berenguer IV (Museu del Prado. Madrid)

Sense entrar al detall de com una nena que rondava els 14 anys d'edat tingués cap poder de decisió real en assumptes de direcció del regne sobre la figura del seu marit de 36 anys, les cròniques de l'època ens evidencien l'adopció de les armes reials catalanes en aquesta unió matrimonial i territorial.

Fullejant el llibre d'En Jerónimo de Blancas i Tomás (??-1590) intitulat *Inscripciones Latinas de los Retratos de los Reyes de Sobrarbe, Condes Antiguos, y Reyes de Aragon*, publicat a Saragossa el 1680, a la pàgina 202 trobem la prova que les armes que es varen adoptar en la unió van ser les armes reials catalanes en detriment de les reials de l'estrict regne Aragó, ja que s'hi expressa: "Amb aquestes noces foren preferides, per concert i pacte, les armes de Barcelona a les reials d'Aragó".

Detall del llibre d'En Jerònim Blancas i Tomás referint-se a les armes catalanes (cliqueu-hi damunt per ampliar la imatge).

Per altra banda, no hem d'oblidar que Jerónimo Çurita, secretari reial i cronista d'Aragó (Saragossa, 1512-1580), al seu llibre *Anales de la Corona de Aragon* (1562-1580) també esmenta l'adopció de les armes reials catalanes en repetides ocasions, tot fent afirmacions com aquesta: "Sota el senyoriu de Catalunya, potència medieval, que doblava l'Aragó en més de sis vegades en terra i poder". Resta així evidenciat que la casa dominant era la catalana en el moment de l'enllaç nupcial.

A partir de llavors, el regne de l'Aragó va quedar definit sota domini de Catalunya i sota la seva bandera.

Casament Peronella i Ramon Berenguer IV. Segle XVII (Museu del Prado)

Per tant, i seguint el fil de la recerca historiogràfica on les fonts ens donen moltes vegades la resposta dels enigmes intencionadament amagats, en aquesta ocasió queda palès que la senyera quadribarrada catalana pertany als catalans per tradició, història i pàtria.

La història i la fantasia s'uneixen avui dia per tal de parlar dels orígens de la senyera catalana com una cosa pròpia i pertanyent a diferents territoris de parla catalana, amb el regne d'Aragó com a referent principal. Els historiadors aragonesos continuen esforçant-se encara avui dia a demostrar que En Ramon Muntaner (militar, administrador, polític i cronista català) diu falsedats a la seva crònica.

Però els llibres, com deia Schopenhauer, cal llegir-los. I, així, lligar caps a l'hora de poder determinar la postura oficial i real. I, en aquest camp, els catalans continuarem desemmascarant totes i cadascuna de les mentides i relats en contra de la nostra gran nació.

Cristian Molina i Navarro